

Když je uvidíte na pódiu, poznáte je. Ta podlouhlejší je [Martina Trchová](#). Z větší části se skrývá za kytarou, má hluboké oči a

Martina s Karolínou na snímku Jana Matěje Raka ©

zpívá písničky, které si sama napsala. Pokud se z nich dá soudit, je její život plný vnitřních rýmů. Ta menší je **Karolina Skalníková**, z menší části se skrývá za flétnou, má rozesmáté oči a když neflétnuje, zpívá s Martinou. Takhle to funguje už asi tři roky. Martina se začala muzikou zabývat v patnácti, kdy napsala první písničky. Prošla studentskou kapelou, pak se stala písničkářkou, vyhrála Folkový kvítek a nějaké ty ceny na soutěžích pro hudební dorostence, nenápadně dospěla a našla si muzikantku, která její písničkové vize (Martina je zároveň výtvarnice, proto je slovo vize na místě) dokáže sdílet. Jako čínorodá tvorka si mezi tím vymyslela vlastní pravidelné pořady s hosty v pražském Akcentu, s kolegyněmi písničkářkami založila **Ježibabinec** a jen tak mimochodem v roce 2004 se s Karolínou staly prvními v historii českého folku, kdo během jednoho roku posbíral všechny tři nejcennější trofeje: Tramskou Portu, normální Portu a Krtečka ze Zahrady.

Její holčičí písničky o bloudění všemi směry a lehké ironii v tom zmatku života zatím můžete mít jen na demo maxisinglu nazvaném psím jménem **Maxík**, ale protože v rámci těch vycenění v roce 2004 vyhrála pobyt v hudebním studiu, dočkáme se snad v roce 2005 už i normálního CD. Že na něm bude spolu s Karolínou je jasné každému, kdo je na vystoupení viděl. Ty dvě k sobě prostě patří.